

Kartą gyveno maža žuvelė. Vieną dieną ji išgirdo kitų žuvelių pasakojimus apie nuostabųjį Vandenyną ir nusprendė žūtbūt jį pasiekti. Žuvelė kreipėsi patarimo pas įvairius išminčius. Dauguma iš jų nieko negalėjo patarti, bet daug ir įmantriai kalbėjo, kad atrodytų didžiais mokytojais.

Viena tokių žuvų-mokytoja pasakė žuvelei, kad pasiekti Vandenyną galima tik praktikuojant aštuonių pakopų kelio pirmo lygio tobulos žuvies pozas.

Kita žuvis-mokytoja mokė, kad į Vandenyną galima patekti tik per ilgametes ir kruopščias nušvitusių žuvų pasaulio studijas.

Trečioji tvirtino:

– Vienintelė galimybė pasiekti Vandenyną – visą laiką kartoti “ram-ram-ram...”. Tokiu ir tik tokiu atveju atsivers kelias!

Galiausiai... pavargusi nuo įvairiausių mokymų ir patarimų, žuvelė nuplaukė į gelmes pailsėti.

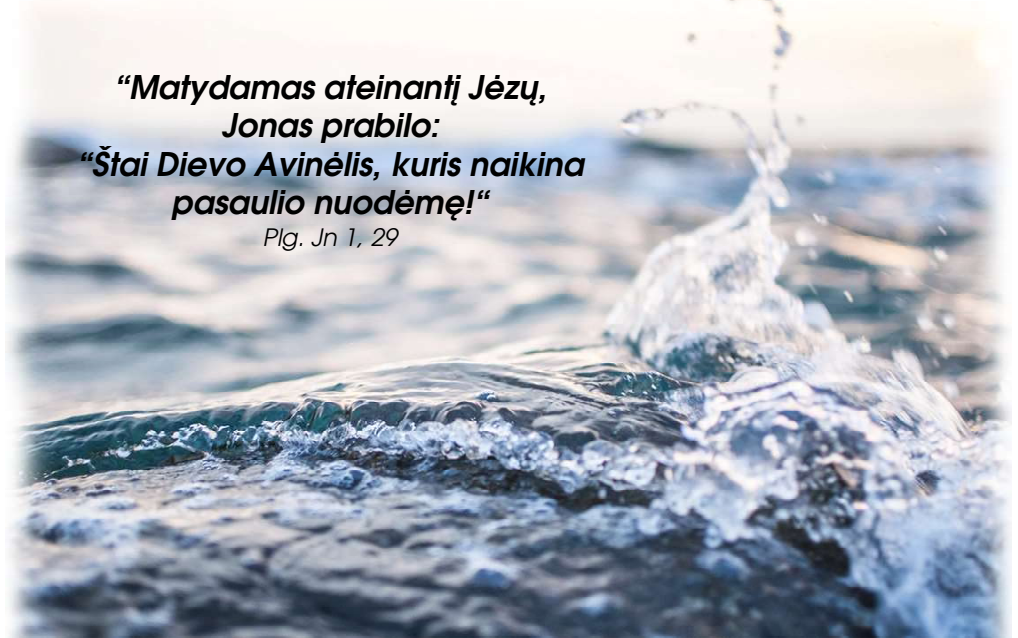
Ten ji sutiko žuvį-senolę. Žuvelė labai apsidžiaugė, nes buvo girdėjusi apie šios kuklios senolės išmintį ir apie tai, kad nėra lengva ją sutikti. Išgirdusi žuvelės klausimą apie Vandenyną, žuvis-senolė švelniai nusišypsojo ir atsakė:

– Miela naivuole žuvele... Vandenynas, kurio tu taip uoliai ieškai – aplink tave! Ir tu esi to Vandenyno dalis, nors ir nepastebi to... Maža to – kaip ir kiekviena jo dalis, esi labai svarbi ir mylima. Apsižvalgyk: jis tavyje, jis aplink tave! Jo nereikia ieškoti, jį reikia tiesiog pamatyti ir pajusti!..

**“Matydamas ateinantį Jėzų,
Jonas prabilo:**

**“Štai Dievo Avinėlis, kuris naikina
pasaulio nuodėmę!”**

Plg. Jn 1, 29

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Iz 55, 1–11; Iz 12, 2–6; 1 Jn 5, 1–9

Psalms atliepas

Džiaugdamies semsite vandenį iš versmių išganingų.

Evangelija pagal Morkų (1, 7-11)

Jonas skelbė: „Po manęs ateina galingesnis už mane, – aš nevertas nusilenkęs atrišti jo kurpių dirželio. Aš jus krikštijau vandeniu, o jis krikštys jus Šventąja Dvasia“.

Tomis dienomis atėjo Jėzus iš Galilėjos Nazareto, ir Jonas jį pakrikštijo Jordane. Vos tik išbrido iš vandens, Jėzus pamatė prasiveriantį dangų ir Dvasią, tarsi balandį, nusileidžiančią ant jo. Ir iš dangaus pasigirdo balsas: „Tu mano mylimasis Sūnus, tavimi aš gėriusi“.

Evangelijos komentaras:

Reikėtų pripažinti, kad Bažnyčios liturgijoje labai mažai laiko yra skirta atskleisti Kristaus Gimimo slėpinį. Tik prieš savaitę minėjome įvykį, kai Išminčiai atėjo pasveikinti ką tik gimusio Jėzaus, o jau šiandien, skaitydami Evangeliją, susiduriame su suaugusiu Jėzumi, kuris kartu su visa minia atėjo pas Joną priimti krikštą.

Iš tiesų gaila, kad nėra skirta nė vieno sekmadienio tai visa apimančiai Nazareto tylai, trisdešimčiai Jėzaus gyvenimo metų, tarsi paskęstančių nežinioje ir pašventinančių mūsų mažų gyvenimų kasdienybę, kai šaukiames Dievo, klausdami: „Viešpatie, kur esi?“, o Jis tuo metu tarsi darbuojasi ar yra kažkur kitur...

Dievo Žodis šį sekmadienį mums parodo kitą Jėzų: drauge su nusidėjėliais laukiantį atsivertimo krikšto. Tai ženklas, parodantis, kad Dievas dalijasi su savo kūriniams visu kuo.

„Tu mano mylimasis Sūnus, tavimi aš gėriusi,“ – tokiais žodžiais Tėvas įvertina ir mums pristato savo Sūnų.

Kalėdos yra nenutrūkstančių paslapčių grandinė. Mes mąstėme apie danguje esantį Dievą, o išvydome Jį Betliejuje..., svarstėme apie Dievo neprieinamumą ir dvasios pasaulį, o susidūrėme su žmogumi..., tikėjomės susitikti su Dievu, kurio pagalbos galėtume prašyti, o pasirodė, kad tai Kūdikis, kuriam reikia mūsų globos..., laukėme Dievo, kurį su pagarba priims valdantieji, tačiau Jį pripažino visuomenės atstumtieji..., manėme, kad Dievas pasirodys aiškiai ir galingai, o atėjo silpnas kūdikis, kurį surasti reikėjo daug pastangų, ir tai sugebėjo padaryti tik Išminčiai.

Šį sekmadienį vėl nuaidi Kalėdų stebuklo tiesa: Dievas mus iš tikrųjų myli, ne vien žodžiu myli. Ši žinia – tai pagrindinis Kalėdų džiaugsmingas akordas.

Mes visi esame auklėjami taip, kad galėtume būti mylimi. Mums tėvai aiškino, kaip turėtume elgtis, kad užsitarnautume kitų žmonių meilę. Nuo mažens esame mokomi, kad turime būti gerai mokiniai, gerai vaikai, gerai tėvai, gerai specialistai, gerai žmonėmis... Pasaulis vertina žmones už jų pasiekimus..., kaip bebūtų dėl to gaila. Drauge toks suvokimas kažkiek iškreipia Dievo meilės sąvoką: mes tikime, kad Dievas mus myli, tačiau manome, kad tam reikia tam tikrų mūsų nuopelnų, ypatingų sąlygų...

Taip visas mūsų gyvenimas tampa įvertinimo ir pripažinimo elgetavimu. Jei koks nors žmogus to nepadarė, prieštarauja mums ar mus apkaltina, ne kartą jaučiamės pažeminti ir iš visų jėgų stengiamės įrodyti savo pranašumą, trokštame pripažinimo ir meilės.

Šiandien Bažnyčia mums aiškiai sako: Dievas yra kitoks. Jis myli kiekvieną. Ir taip Jis nuolat. Nežiūrėdamas į tai, kokie esame. Dievas myli mus ne todėl, kad esame geri, bet mylėdamas mus padaro gerai. Dievas myli mus, nes mumyse mato savo meilės kūrinį, brangenybę, kuria galime tapti, kilnumą, kurį mums suteikia buvimas Jo mokiniu.

Šiandien mes susiduriame su visa krikščionybės esme: Dievas mane myli už tai, kad esu. Toks Jo priartėjimas prie žmogaus, kuris kartu bendra į Krikšto vandenį, eina kartu per gyvenimą.

Aš esu Dievo mylimas... Tu esi Dievo mylimas... Visi yra Dievo mylimi...

Krikštas – daugiau nei šeimos šventė

Bendraujant su žmonėmis ne kartą tenka susidurti su, švelniai tariant, savitu krikščioniybės supratimu, ypač kai kalba pasisuka apie Krikštą. Kas negirdėjome aimanų, kad teko dalyvauti apeigose, kuriose krikštijo ne jo vieną, o daugiau vaikų, kad neleido antroje santuokoje gyvenančiam motinos broliui tapti krikštatėviu ir pan.

Sėkmingos komercinės idėjos šią išties labai krikščionišką šventę spėjo paversti ištaiginga puota su balionais ir „maksčiulputkais“. Įamžinti šį giminės susibėgimą aukštos spaudos kokybės albume džiugiai sutinka ne vienas profesionalus fotografas.

Tačiau ar verta Bažnyčioje palaikyti šią neretai turinį praradusią kultūrinę tradiciją, o gal kunigai, sutikdami teikti Krikšto sakramentą, turėtų griežčiau vertinti šeimos pasiryžimą krikščioniškai gyventi? Kokia yra Krikšto sakramento esmė? Apie tai mintimis dalijasi sakramentų teologas kun. Artūras Kazlauskas.

Krikštas yra vienas iš septynių Katalikų Bažnyčios sakramentų, regimų ženklų, kalbančių apie realaus, nors ir neregimo susitikimo su Dievu galimybę. Ką reikia žinoti žmonėms, galvojantiems apie Krikštą? Kokia jo esmė?

Krikštas yra tikėjimo sakramentas, vartai į kitus sakramentus – *lanua sacramentorum* (lot. k.), kaip pavadintų mūsų teologai. Krikštas išreiškia tikėjimą Kristumi, priėmimą Jo žinios – Evangelijos ir dovanojamo naujo gyvenimo. Tad kalbant apie Krikštą, pirmiausia reikia kalbėti apie Kristų. Neatsitiktinai žodis *Krikštas* yra kildinamas iš žodžio *Kristus*. Graikiškas sakramento pavadinimas *baptisma* – reiškia panardinimą į vandenį, kuris simbolizuoja panardinimą į Kristų, į Jo Velykas.

Vandens ženklas visada reiškė gyvybę ir mirtį, juk be vandens gyventi neįmanoma, o jo perteklius neša mirtį. Kalbėti apie Krikštą reiškia kalbėti apie naują gyvenimą, naujo gyvenimo prisiėmimą, mirštant senajam žmogui – Adomui, kaip pasakytų Bažnyčios tėvai, ir prisikeliant naujam žmogui – Kristui.

Tad žmogus, norintis priimti Krikštą, priima Kristų ir jo dovanojamą naują gyvenimą, įsiliedamas į Kristų ir Jo gyvenimą.

Daugelio vaizduotėje Krikšto apeigos neatsiejamos nuo vaško žvakės, balto drabuželio, bet svarbiausia – vandens. Ką reiškia šie simboliai? Kokia jų kilmė?

Svarbiausias simbolis yra vanduo, simbolizuojantis chaosą ir harmoniją, nukeliantis mus į kūrinių pradžių. Pradžios knygoje pasakojama, kaip Dievo Dvasia, plevenusi virš vandens, atskiria juos ir tame choose sukuria sausumą, naują pasaulį.

Vandens simbolis sutinkamas visose religijose, jis svarbus ir Šventajame Rašte. Pavyzdžiui, perėjimas per Raudonąją jūrą išrinktajai tautai reiškė galutinį išsivadavimą iš persekiojimo, vergystės Egipte. Kitas pavyzdys – žydų atgailos Krikštas, kurį skelbia ir Jėzus pirmtakas Jonas. Pats Jėzus priima šį atgailos Krikštą, kaip vienybės su visais, atgailos ženklą. To Krikšto metu įvyksta teofanija – Jėzus paskelbiamas Dievo Sūnumi. Jėzus vėliau pats siunčia savo mokinius į pasaulį, kaip skaitome Evangelijoje pagal Matą, skelbti Evangelijos visai kūrinijai ir krikštyti vardan Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios.

Krikštyti (*baptisma* – gr. k.) – tai panardinti į vandenį. Krikščionims tai reiškia naujo gyvenimo pradžia: mirštama senajam gyvenimui ir prisikeliama naujam. Tokia būtų pati pirmoji krikšto forma, kuri ligi šiol išlikusi Rytų Bažnyčiose. Vatikano II Susirinkimas atnaujino galimybę taip krikštyti ir Vakarų (Lotynų apeigų) Bažnyčioje. Panardinimas į vandenį galėtų būti propaguojamas, tačiau neturime tam pritaikytų vietų: retai kur rasime krikštyklą, kurioje kūdikis arba suaugęs galėtų būti panardintas į vandenį.

Panardinimas ženklina mirtį: vanduo, užsiveriantis virš krikštijamojo galvos, leidžia pajusti tarsi palaidojimą, iškėlimas – atgautą gyvastį.

Šiuo metu dažniausiai naudojamas nuprausimo būdas, triskart liejant vandenį

Parapijos skelbimai

Pasibaigia Kalėdų šventės šventimas

Su šiandienos Jėzaus Krikšto švente pabaigiama Kalėdų šventė ir pats kalėdinis laikas. Šią šventę šventėme kur kas ramiau, ir paprasčiau, be liturginių apeigų, negalėjome susirinkę švęsti šventinės Eucharistijos. Tai buvo neįprasta, tačiau tokia situacija leido mums asmeniškai pajusti prakartėlės patirtį - tylą. Tai kalėdiška...

Dėkojame Viršūžiglio ir Pakuonio parapijų aktyvistams, kurie paruošė, papuošė bažnyčias ir pačias prakartėles visiems, asmeniui aplankymui, pabuvimui prakartėlėje ir pajautimui tylos. Asmeniniu apsilankymu mes visi pajutome kalėdinį ramybės palinkėjimą, ir šventinį džiaugsmą. Ačū Jums, mūsų parapijų aktyvistai!

Laisvės gynėjų diena

Sausio 13 d., trečiadienį, 8 val. 1991 m. žuvusiųjų už Lietuvos laisvę atminimas bus pagerbtas visuotine pilietine iniciatyva „Atmintis gyva, nes liudija“ languose dešimčiai minučių uždegant vienybės ir atminimo žvakutes.

„Šiemet tradiciniai laužai prie Seimo rūmų, skirti Laisvės gynėjams atminti, neliepsnos. Jie išsiskirstys į mažas liepsneles, kurias kiekvienas įžiebsime savo languose. Taip žinosime, kad esame išvien net ir būdami per atstumą. Tačiau svarbiausia – taip prisiminsime kiekvieną už Lietuvą atiduotą auką. Tegul Laisvės liepsna šiemet šildo Jūsų namus ir saugo Jūsų sveikatą“, – sako Seimo pirmininkė Viktorija Čmilytė-Nielsen.

Tad išskeldami Lietuvos vėliavą ir uždegdami prisiminimo, vienybės su visa mūsų tauta žvakutes, prisiminkime kas, kokie esame dabar, kas ir kokie buvome prieš tris dešimtmečius.

Švenčiausiosios Trejybės vardan. Tai irgi labai seniai žinoma Krikšto forma. Dar viena forma yra apšlakstymas – ji buvo taikoma krikštijant minias, kaip rodo išlikę istoriniai duomenys.

Sekmadienio Mišių pradžioje arba Velykų vigilijos metu apšlakstomos bendruomenės primenant Krikštą ir jo dovanotą naują gyvenimo būdą.

Kitas ženklas, naudojamas Krikšto apeigose, yra baltas drabužis. Kunigai ir kiti patarnaujantieji liturgijoje rengiasi baltais drabužiais – *albomis* (*albus* – lot.k. *baltas*). Jie primena Krikšto drabužį, apsivilkimą Kristumi ir Jame gyvenamą naujo stiliaus gyvenimą. Baltas drabužis primena Jėzaus apsireiškimą ant aukšto kalno, kurio liudytojais buvo mokiniai Jonas, Petras ir Jokūbas, kaip pasakoja evangelistai. Jėzaus drabužiai ėmė spindėti taip, kad joks skalbėjas žemėje nebūtų galėjęs jų taip išbalinti (plg. Mk 9, 3). Apreiškimo knygoje randame Jono užrašytus žodžius apie kankinių, Jėzaus mokinių drabužius, kur sakoma: „Jie atėjo iš didžio sielvarto. Jie išplovė savo apsiaustus ir juos išbaltino Avinėlio krauju“ (Apr 7, 14).

Bus daugiau.

Apie mus daugiau rasite interneto svetainėje www.pakuonioparapija.lt

Pakuonio Švč. M. Marijos ėmimo į dangų parapija, Tylos g. 18, LT-59319, Pakuonis, Prienų raj.

Tel.: 8 (319) 43323, 8 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com;

<http://www.pakuonioparapija.lt>

Parapijos banko sąskaita: Pakuonio Švč. M. Marijos ėmimo į dangų parapija; jm. kodas - 291288710,

AB DnB NORD bankas, kodas 40100, sąskaitos Nr. LT614010041100040782.

Paruošė kun. Rimas.